

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. V.**
státní příslušností X
bytem v ČR: P.
zastoupený JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
sídlem Klimentská 36, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2018 č. j. OAM-93/ZA-ZA05-K01-PD1-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, sídlem Klimentská 36, 110 00 Praha 1, se přiznává odměna ve výši 10 200 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž mu nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), prodloužena doplňková ochrana.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Měl za to, že správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Podle něj bylo celé řízení jednostranné a neobjektivní, žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem České republiky, se zásadami a principy činnosti správních orgánů, chybně vyložil zákon. Napadené rozhodnutí považoval za nedostatečně odůvodněné.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu. Uvedl, že žalobci byla rozhodnutím ze dne 23. 6. 2015 č. j. OAM-93/ZA-ZA05-ZA05-2015 udělena doplňková ochrana ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, a to na dobu 24 měsíců. Udělení doplňkové ochrany bylo odůvodněno bezpečnostní situací v místě bydliště žalobce v Poltavské oblasti. V době vydání rozhodnutí docházelo k ozbrojeným střetům v Doněcké a Luhanské oblasti, ale bezpečnostní situace byla značně zhoršená i na dalších místech na jihu a východě Ukrajiny, přičemž v případě žalobce byla zjištěna snížená možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části jeho vlasti. Po posouzení tehdejších informací se skutečnostmi zjištěnými v průběhu řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalovaný dospěl k závěru, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace na Ukrajině ve vztahu k žalobcem tvrzeným potížím, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Byl přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem a nedomníval, že napadené rozhodnutí je nezákonné a že byl žalobce zkrácen na svých právech. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
4. V doplnění žaloby žalobce vytýkal žalovanému, že nepostupoval v souladu se zákonem o azylu ani s judikaturou správních soudů. Podotkl, že důvodem neprodloužení doplňkové ochrany, která byla udělena z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu, by mohlo být pouze to, že došlo ke kvalifikované změně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011 č. j. 7 Azs 21/2011-57). Žalovaný podle něj pochybil, když nezkoumal, zda se dopady konfliktu (jak následky samotných bojů, tak ohrožování civilistů příslušníky ozbrojených skupin) již neprojevují v bydlišti žalobce. Připomněl, že jde o rodinu s malými dětmi, proto měl být brán zvláštní zřetel na to, zda nehrozí zvýšené nebezpečí v podobě vážného ohrožení života nebo tělesné integrity, příp. v podobě mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestání. Zdůraznil, že z dostupných zdrojů navíc vyplývá, že se situace v letech 2017, 2018 nezlepšovala, během roku 2018 znovu došlo k vyhlášení válečného stavu.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k doplnění žaloby nad rámec toho, co uvedl ve vyjádření k žalobě, zdůraznil, že oproti roku 2014 se situace na Ukrajině stabilizovala a bezpečnostní incidenty se omezovaly na okolí tzv. linie dotyku (hranice mezi územím kontrolovaným povstalci z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou). V červnu roku 2015, kdy byla žalobci doplňková ochrana udělena, uběhla od změn vedoucích ke stabilizaci situace krátká doba, žalovaný neměl k dispozici aktuální informace, které by změny jednoznačně dokládaly. Na základě nyní shromážděných informací o Ukrajině konstatoval, že vládu v zemi převzala proreformní, prozápadní vláda a politická a bezpečnostní situace se celkově uklidnila, a to včetně místa pobytu žalobce v Poltavské oblasti. Pokud jde o rodinné vztahy žalobce, žalovaný neshledal, že by Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohl žalobce se svou družkou a dětmi žít, i ony jsou totiž ukrajinské státní příslušnosti, rodinný život by tak mohli realizovat společně ve své vlasti. Poznamenal, že záleží na žalobci, jak bude dále postupovat, zda k úpravě svého dalšího pobytu na území České republiky využije instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). I skutečnost, že by žalobce byl nucen nejprve vycestovat, nelze to považovat za rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný trval na svém návrhu, aby soud žalobu zamítl.

6. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 21. 5. 2020 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2015 č. j. OAM-93/ZA-ZA05-ZA05-2015, žádost o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 2. 5. 2017, protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 23. 5. 2017, zpráva Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, o provedení pobytové kontroly ze dne 2. 6. 2017 č. j. KRPA-189442-2/ČJ-2017-000026-3, protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 24. 4. 2018, lékařské zprávy týkající se přítelkyně žalobce a jeho mladšího syna, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi“ politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, zpráva Světové zdravotnické organizace, Evropského střediska pro sledování zdravotních systémů a politik „Ukrajina: Průzkum zdravotního systému, 2015“, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2018 č. j. OAM-93/ZA-ZA05-K01-PD1-2015.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2015 č. j. OAM-93/ZA-ZA05-ZA05-2015 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě, konkrétně dne 2. 5. 2017, požádal žalobce o prodloužení doplňkové ochrany. K důvodům podání žádosti uvedl, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí vážné nebezpečí, nemůže vyloučit, že by tam měl závažné problémy. V lednu 2017 se mu narodil syn A., který je vážně nemocný a žalobce se o něj musí starat. Jeho přítelkyně je po smrti dcery v roce 2015 a po rozvodovém řízení, které trvá už rok, psychicky i fyzicky zhroucená a potřebuje jeho každodenní pomoc a podporu. Pracuje a živí svou přítelkyni a děti, které by bez jeho pomoci nemohly žít.
10. Při pohovoru dne 23. 5. 2017 dále sdělil, že doplňková ochrana mu byla udělena, neboť v jeho vlasti je válka a on měl nastoupit do armády. Má tady dvě malé děti (8 měsíců, 2 roky). Na Ukrajinu se nemůže vrátit, protože jeho mladší dítě je nemocné, má HIV. Zřejmě je na vině motolská nemocnice a transfuze krve, ani on, ani starší dítě tuto nemoc nemají. Onemocnění se prokázalo taktéž u jeho přítelkyně. Jeho přítelkyně i děti jsou ukrajinské státní příslušnosti. Starší dítě se narodilo v Itálii, má tam trvalý pobyt. Mladší syn se narodil v České republice, ohledně něj podávají nějaké dokumenty na matriku. Jeho přítelkyně má trvalý pobyt v Itálii. Žijí spolu téměř 4 roky. Bydlí společně v pronajatém bytě. Jeho partnerka žije již 6 let v České republice, v Itálii byla 5 měsíců, jela tam porodit, čekala dvojčata, ale jedno z nich zemřelo měsíc po porodu. O nemoci svého syna toho moc nevěděl. Syn byl na terapii v Motole na specializovaném oddělení. V návratu do země

původu mu brání to, že zde bydlí již 5 let, má zde děti. Ve vlasti mu chodily dopisy, povolávací rozkazy, on na ně nereagoval, určitě by za to byl po návratu sankcionován. Přebírala je jeho matka. Neuměl si představit, jak by to dopadlo, kdyby se vrátil. Na Ukrajině žijí jeho rodiče, a to v Poltavské oblasti. Je s nimi v kontaktu. Na Ukrajině ani v České republice nevlastní žádný majetek. Svůj pobyt se nesnažil upravit podle zákona o pobytu cizinců. Byl zde zaměstnán, ale dal výpověď, jeho partnerka má psychické problémy. Chodí proto jen na brigády, dělá kuchaře. O syny se starají společně s přítelkyní. Na starší dítě dostávají příspěvky z Itálie (350 – 400 EUR), nějaké prostředky posílají rodiče partnerky. Má finanční prostředky z předchozího zaměstnání, kde měl dobrou výplatu. Asi dvakrát dostal v České republice nějaký příspěvek. Neví, co by dělal na Ukrajině s nemocným dítětem, nemocenská péče je tam velmi drahá. V České republice hradí nemocenskou péči splátkami, mají uhradit celkem 60 000 Kč. Za další prohlídky platí vždy 500 Kč. Na Ukrajině by bez zaplacení žádnou péči nedostali. Jeho aktuální zdravotní stav je dobrý, k lékaři nechodí. Jeho partnerka má ještě další děti, byla provdaná za Itala. Starší děti partnerky mají italské občanství, dceři je asi 10 let, kolik je synovi nevěděl. Dcera je v České republice, žije tady se svým otcem, chodí k nim na návštěvu. O synovi nic neví.

11. Žalovaný požádal Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie o provedení pobytové kontroly (zpráva ze dne 2. 6. 2017 č. j. KRPA-189442-2/ČJ-2017-000026-3). Dne 24. 4. 2018 byl s žalobcem proveden další pohovor, při kterém uvedl, že neví, jak by si mohl zařídit pobyt podle zákona o pobytu cizinců. Vlastní ukrajinský cestovní pas. Pracuje a večer je doma. Když má volno z práce, je stále se svými syny, přestěhovali se do Hostivice, kde mají dům se zahrádkou. Partnerka si přivydělává jako tlumočnice a na jejich staršího syna dostává dávky z Itálie. Mladší syn je v pořádku, musí mu kontrolovat krev, chodí na terapie. Žalobce má dluh na pojištění, chtěl ho platit, chtěl splátkový kalendář, ale řekli mu, že na doklady, které má, to není možné. Žalobce předložil nájemní smlouvu, pracovní smlouvu a lékařské zprávy týkající se jeho partnerky a mladšího dítěte.
12. Žalovaný také shromáždil informace o situaci na Ukrajině, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi“ politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, zprávu Světové zdravotnické organizace, Evropského střediska pro sledování zdravotních systémů a politik „Ukrajina: Průzkum zdravotního systému, 2015“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 6. 2018 č. j. 111866/2018-LPTP „Ukrajina – Sociálně ekonomická situace na Ukrajině, dotace na komunální poplatky, dotace na bydlení, minimální mzda, výše životního minima, průměrná výše starobního důchodu, výše podpory pro matky samoživitelky“, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Ukrajině, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Ukrajině, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Ukrajině, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 8. až 15. 11. 2017, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 2. až 15. 5. 2017. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 10. 2018 č. j. OAM-93/ZA-ZA05-K01-PD1-2015 nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.

13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

14. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
15. Městský soud v Praze úvodem poukazuje na to, že žalobce v žalobě nevylicil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž neozřejmil svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. V žalobě pouze namítal, že napadené rozhodnutí je „nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.“ V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.
16. V doplnění žaloby pak namítal, že k neprodloužení doplňkové ochrany by byl v jeho případě důvod, pouze pokud by došlo k úplnému zániku okolností, které vedly k udělení doplňkové ochrany, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

6. 2011 č. j. 7 Azs 21/2011-57. Městský soud v Praze připomíná, že rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2015 č. j. OAM-93/ZA-ZA05-ZA05-2015 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. Důvodem udělení doplňkové ochrany byla skutečnost, že žalobce „*před odjezdem z vlasti žil v Poltavské oblasti, tedy v místě, které se nachází nedaleko oblastí zasazených ozbrojenými střety jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci, přičemž aktuálně nemá možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny. V případě jeho návratu na Ukrajinu tak správní orgán nemůže zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život jmenovaného není schopen předvídat.*“
17. Zdejší soud má za to, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a shromáždil dostatek informací o situaci na Ukrajině. V napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v zemi původu žalobce došlo k takovým zásadním a trvalým změnám, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Citoval relevantní a aktuální údaje ze shromážděných podkladů, zabýval se také děním v Poltavské oblasti, kde žalobce v domovské zemi naposledy pobýval. Na str. 6 napadeného rozhodnutí uzavřel: „*Na základě výše uvedených informací o Ukrajině však správní orgán nyní konstatuje, že vládu v zemi převzala proreformní, prozápadní vláda a politická a bezpečnostní situace v zemi se celkově uklidnila, a to včetně místa žadatelova dřívějšího pobytu na Ukrajině v Poltavské oblasti, a ukrajinští občané v oblastech nezasažených ozbrojeným konfliktem (oblasti Doněcká a Luhanská) již díky tomu nečelí bezpečnostním rizikům.*“
18. S tímto posouzením se soud ztotožňuje a považuje ho za dostatečné a přezkoumatelné. Zdejší soud zdůrazňuje, že na Ukrajině sice probíhá ozbrojený konflikt, ke střetům však dochází pouze v Luhanské a Doněcké oblasti. Z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi“ politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ vyplývá, že Poltavská oblast je pod kontrolu ukrajinské vlády, od února 2014 tam nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům. Dále lze zmínit, že Česká republika s účinností ode dne 23. 3. 2019 považuje Ukrajinu, s výjimkou oblastí Luhanské, Doněcké a Krymu, za bezpečnou zemi původu (srov. ust. § 2 bod 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců). K bezpečnostní situaci na Ukrajině se v minulosti opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 11. 3. 2020 č. j. 2 Azs 382/2018-67, ve kterém shledal: „*Pokud stěžovatelé dále namítli své ohrožení na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, je třeba předně poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ Odkázat lze též na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28. Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhorsila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 - 39). (...) Informace OAMP ze dne 24. 11. 2016 k Poltavské oblasti uvádí, že tato je pod kontrolou ukrajinské vlády a od února 2014 v ní

nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům. Ani z dalších materiálů ve spisu (informace MZV ze dne 3. 6. 2016, zpráva Human Rights Watch 2016, zpráva OHCHR ze dne 27. 1. 2016) nevyplývá, že by byla Poltavská oblast jakkoliv dotčena ozbrojeným konfliktem na východě Ukrajiny.“ I z citovaného usnesení kasačního soudu tak plyne, že se od roku 2015, kdy byla žalobci udělena doplňková ochrana, situace na Ukrajině zlepšila a uklidnila, Poltavská oblast, odkud žalobce pochází, nebyla konfliktem zasažena.

19. Zdejší soud shrnuje, že žalovaný dostatečně posoudil významnost a trvalost změny situace na Ukrajině ve vztahu k důvodu, pro který byla žalobci udělena doplňková ochrana. Svůj závěr, že doplňkové ochrany již není třeba, řádně odůvodnil, přičemž vycházel z relevantních a aktuálních zdrojů. Posouzení žalovaného odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu, včetně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011 č. j. 7 Azs 21/2011-57, na který odkázal žalobce v doplnění žaloby. Z právní věty tohoto rozsudku plyne, že odnětí doplňkové ochrany podle ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu je možné, pouze pokud okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, že se situace na Ukrajině změnila do té míry, že doplňkové ochrany již není potřeba. Městský soud v Praze souhlasí se žalovaným, že žalobci v jeho domovské zemi již nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
20. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval také rodinným poměrům žalobce a onemocnění jeho syna a přítelkyně, a to na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71, ve kterém se uvádí: *„Je totiž v první řadě třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Naproti tomu se správním vyhoštěním je dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spojena vedle povinnosti vycestovat z území ČR vždy také doba, po kterou nelze cizinci vstup na toto území umožnit. Proto vedle případných důvodů znemožňujících vycestování cizince, které zakládají policii povinnost udělit cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území i přesto, že je mu uděleno správní vyhoštění (§ 179 ve spojení s § 120a a § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), je v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců uveden speciální důvod, pro který nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydat, a tím je právě situace, kdy by důsledkem správní vyhoštění (tedy fakticky dlouhodobého zákazu pobytu cizince na území ČR) byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. V takovém případě je však naopak cizinec povinen z území ČR vycestovat, neboť namísto správního vyhoštění je mu vystaven výjezdní příkaz (§ 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), není však vyloučeno, aby následně požádal a v případě splnění zákonných podmínek také získal příslušné povolení k pobytu a mohl se tedy do ČR vrátit.“* V posuzovaném případě žalobci nebyl zakázán pobyt na území České republiky, žalobci nic nebrání v tom požádat o některou z forem povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, následně by mohl opět realizovat svůj rodinný život na území České republiky. Nelze odhlédnout od toho, že přítelkyně žalobce i jeho děti jsou státními příslušníky Ukrajiny, na Ukrajině by tedy po dobu nezbytnou k vyřízení povolení

k pobytu na území České republiky mohly pobývat s žalobcem. Z žalobcem předložených lékařských zpráv pak vyplývá, že přítelkyně žalobce prodělala syfilis, ona a mladší syn pak byli léčeni antibiotiky. Nelze tedy dospět k závěru, že by jejich zdravotní stav byl vážný. Ve shodě s žalovaným zdejší soud konstatuje, že nebyl dán důvod pro prodloužení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, a odkazuje na hodnocení žalovaného v napadeném rozhodnutí.

21. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Za účelem jeho zjištění zejména provedl s žalobcem dva pohovory a shromáždil dostatek informací o zemi jeho původu. Při pohovorech bylo žalobci umožněno uvést všechny podstatné skutečnosti týkající se důvodů podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a jeho pobytu v České republice. Zjišťoval jak skutečnosti svědčící v jeho prospěch, tak ty hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Před vydáním rozhodnutí umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Své závěry žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Soud tak nemá za to, že by žalovaný porušil příslušná ustanovení zákona o azylu či správního řádu.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
24. Ustanovená zástupkyně žalobce JUDr. Anita Pešulová, advokátka, již v souladu s ust. § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedla ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“], doplnění žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání před soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tři úkony právní služby tak ustanovené zástupkyni náleží 10 200 Kč. Právní zástupkyně žalobce není plátkyní DPH, proto soud nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobce tedy činí 10 200 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. května 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně